

Brief-11, 30 augustus 2008

Ik ken ze allemaal, de afgevaardigden die hier uit de drie regio's van de GGRI deze week in Sentagi-Bengkayang (Kalimantan-Barat) bijeen zijn gekomen voor hun 4-jaarlijkse conferentie. Ook de belangstellenden die hier vanuit de kerken op Kalimantan op de publieke tribune zitten – meest pendeta's en studenten, en een paar mensen van SETIA-Ngabang en van de GKSI-kerken in de omgeving van Puaje bij Singkawang.

Doko

Sommigen van hen ken ik al vanaf 1978. Zoals Dara HaE Doko van Sumba: hij zat toen in Boma op de STM (Middelbare Theologische School). Een tijdlang zaten we daar samen in het gastenhuis, en kookten om de beurt. Terug op Sumba werd hij docent aan de theologische opleiding in Waimarang. Eerder dit jaar kreeg hij een hersenbloeding, en raakte halfzijdig verlamd. Daarvan is hij grotendeels hersteld, maar zijn persoonlijkheid is sterk veranderd: hij houdt haast niet meer op met praten, en kan zijn emoties vaak niet beheersen. Maar hij geniet zichtbaar van alle contacten. Vooral dat hij hier na 25 jaar zijn vroegere medestudent

in Boma weer ontmoet: Yosias Ndiken, nu predikant van de gemeente in Sentani (Papua), en deze week voorzitter van deze conferentie.

Van Papua is er verder Yohanes Wengmo, met zijn wat samenzweerderige manier van praten, soms krijg je de indruk dat voor hem de hele wereld uit intriges bestaat. Naast hem zit aan de ene kant Benyamin Yeragi, typisch iemand van Boma, gesloten, zwijgzaam, maar één keer toch echt boos en fel. En aan de andere kant Daniel Infaidan, zacht van aard en stem.

Papua

NTT

Tegenover me zit de afvaardiging uit Sumba. Behalve Doko is dat Pila Njuka, zelfbewust, ambitieus, soms wat dominant, maar zeer capabel. Hij heeft aan de theologische opleiding in Hamilton gestudeerd (Canada). Ook Mehangeratu is er, de leider van de gemeente in Waimarang; een pietje precies, die

bij elk besluit dat genomen wordt even de puntjes op de i wil zetten, vaak terecht trouwens, maar soms wat te formeel. Ferdy, predikant in Lumbu Winu, altijd met een brede lach, jong, gedreven, enthousiast. En tenslotte Yan, ongeveer dezelfde leeftijd, meer een studiebol, scherp en ter zake; hij doet een prima job in het formuleren van samenvattingen en conclusies.

Dominggus

En dan natuurlijk de mensen van Kalimantan zelf. Dominggus uit Tubang Raeng, bedachtzaam, kritisch, soms haast wat cynisch, maar trouw, en met een scherp inzicht. Zijn collega uit Piju, Ajam. Verder de docenten Atil en Klemen; de laatste heeft

thuis een kind dat ernstig ziek is (een tumor in het hoofd), en een andere zoon van hem kreeg deze week een soort epileptische aanvallen en moest met spoed in het ziekenhuis worden opgenomen. Ervensius is van een jongere generatie predikantedn; hij zegt niet zo veel. En tenslotte de jongste van allemaal: Gatot, in 2002 nog één van mijn leerlingen aan de theologische school in Sentagi, nu hoofd van de SMP Rehoboth (MAVO) in dit dorp.

Klemen

Gatot

Dit zijn dus de mensen waar de GGRI het van moet hebben. De *crème de la crème* van de drie regio's. Als ik zo de kring rondkijk, komen er heel wat ervaringen uit het verre en niet zo verre verleden bij me naar boven. Het is niet zo moeilijk om bij de meeste van deze mannen wel een paar negatieve verhalen te vertellen en een paar minpunten te noemen. Soms zelfs grote minpunten. Ze hebben nu eenmaal allemaal hun sterke en zwakke punten. Net als wij overigens. Natuurlijk niet goed te praten. Maar wie van ons zonder zonde is werpe de eerste steen...

Dit is al weer de 9e conferentie sinds de eerste ontmoeting tussen de mensen van Papua en Sumba in 1976 in Kouh. Toen was er op Papua nog niet één geïnstitueerde kerkeraad, laat staan een classis, of een synode. Maar de broeders besloten om voortaan met een zekere regelmaat bij elkaar te komen. Ook Kalimantan werd er bij betrokken. Het werden conferenties, maar als iemand deze week hier zo onverwachts zou binnenlopen, zou hij de indruk krijgen dat hier een synode aan het vergaderen is. Geen lezingen met besprekingen over een bepaald onderwerp, maar credentiebrieven, met door de synode's van Papua, NTT en Kalimantan aangedragen onderwerpen die de agenda bepalen. Het is

Pila

daarom niet zo vreemd dat het karakter van deze conferenties in discussie komt. Op voorstel van Sumba zal aan de synodes in de drie provincies worden voorgesteld om in 2012, het jaar dat anders de volgende conferentie gehouden zou worden, de eerste nationale synode van de GGRI bijeen te roepen. Zijn ze daarvoor rijp? Niet ik stel die vraag, maar Dominggus, kritisch als altijd. Er mankeert nog zoveel aan de classes op Kalimantan,

zegt hij. Dat is op Sumba niet anders, reageert Pila, maar als je wilt wachten tot alles volmaakt is... En kan juist een Nationale Synode ook niet bijdragen aan verdere ontwikkeling van het kerkelijke leven?, vult Mehangeratu aan. Ndiken vertelt over hoe het vroeger op Papua is gegaan met de eerste classes en synodes: Kees Haak had toen volgens hem gesproken van een 'embrio'. Mooi

Mehangeratu

voorbeeld, reageer ik: als de geboorte te vroeg plaats vindt is de baby niet levensvatbaar, maar een te late geboorte is ook niet goed!

Er wordt nog een ander ingrijpend besluit genomen, al weer op voorstel van NTT (Sumba). Om de opleiding van gereformeerde predikanten te waarborgen zal er een gezamenlijke Gereformeerde Theologische Hogeschool van de GGRI worden opgericht. Een school van, voor, en door de kerken. Omdat de broeders op Sumba het verste zijn met de verwezenlijking van zo'n opleiding, wordt de hoofdstad van Sumba, Waingapu, unaniem gekozen als plaats waar die school moet komen. Een ambitieus plan! Maar ze zijn er allemaal vast van overtuigd dat die school er moet komen. Ook Dominggus is positief. In de regionale scholen gelooft hij niet: straks zitten we hier in Sentagi en daar in Waingapu met mooie gebouwen, maar zonder studenten. Maar als alle regio's de studenten

Het moderamen: vlnr Ferdy, Klemen, Ndiken, Yan

daarheen gaan sturen, verandert het plaatje natuurlijk wel. Er wordt een team benoemd bestaande uit een docent en een curator uit elke regio; op één na zitten ze allemaal op deze conferentie. Direct na afloop van de conferentie zal de eerste vergadering worden gehouden.

Indertijd heeft ds. Klamer op Sumba gezorgd voor de uitgave van een Gereformeerd Kerkboek: een vertaling van ons eigen oude kerkboek. Alle drie regio's maken er dankbaar gebruik van, maar helaas is het boek nergens meer te krijgen. NTT stelt daarom een revisie en heruitgave voor. Kennelijk zijn ze vergeten dat één van de vorige conferenties dat zo'n 10 jaar geleden al aan Litindo heeft gevraagd. Van de meeste documenten ligt er al jaren een herziene vertaling op tafel. Het wachten is alleen op vaststelling van een gezamenlijke kerkorde, en dat zullen ze echt zelf moeten doen. Dat weten ze ook wel, en ze zouden zijn er ook wel mee bezig, maar dat kost wel tijd. Ze mikken er op dat de voorgestelde eerste Nationale Synode in 2012 die KO kan gaan vaststellen. Maar heruitgave van het kerkboek kan daar niet op wachten, dus dan maar zonder KO. Nog dit weekend zullen ze zich buigen over de door Litindo herziene tekst. De mensen van NTT krijgen de opdracht om vervolgens voor die heruitgave te gaan zorgen, in samenwerking met Litindo.

Nog voor de conferentie afgelopen is neem ik afscheid. Ik moet weer terug naar Papua, om daar de komende week een seminar te geven voor predikanten in Wamena. Jammer dat ik de bespreking van punten als 'de zegenende ouderling' en 'spreken in tongen' niet kan bijwonen. Maar wat was het hartverwarmend om deze broeders zo bezig te zien. Nog eens: je kan zo gedachten hebben bij deze en gene, en je kunt sceptisch zijn over deze besluiten. Misschien zouden wij andere besluiten genomen hebben. Maar het zijn *hun* kerken, waar *zij* verantwoordelijk voor zijn. En ze zien die verantwoordelijkheid, en stippelen wegen uit die volgens hen nodig zijn om de kerken verder op te bouwen. En wat is er mooier dan dat, en om daar getuige van te mogen zijn?!

A Dieu,
Jaap

